

Nr 339.

Av herr **Ericson** i Funäsdalen, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 110, angående grunder för bestämmelser i fråga om användande av sax för fångande av djur.

Genom Kungl. Maj:ts proposition nr 110 begäres riksdagens yttrande angående grunder för bestämmelser i fråga om användande av sax för fångande av djur. Utan att ingå på frågan om önskvärdheten av det nu gällande förbudet att med sax fånga djur upphäves, så kan jag icke annat än hysa betänkligheter mot att saxfångsten göres beroende av vederbörande länsstyrelsers tillstånd.

Det är allt erkännande värt, att såväl Kungl. Maj:t som de sakkunniga vilja söka mildra det djurplågeri, som naturligtvis djurfångst på detta sätt måste medföra, men det torde vara tvivelaktigt, om något väsentligt kan vinnas med den föreslagna bestämmelsen. Det torde vara tämligen uppenbart för alla som har någon kännedom om hur djurfångst med sax tillgår, att denna fångstmetod måste bli någorlunda lika vilken som än utför den och alltså är djurplågeriet lika stort antingen det sker med eller utan länsstyrelsens tillstånd. Däremot måste det bli till mycken olägenhet för den fattiga befolkningen ute i obygderna som genom sådan fångst, för försäljning av pälsverk, verkligen kan behöva en liten kontant inkomst.

Det torde vara ganska vanligt att många av de människor, det här gäller, icke själva kunna skriva en ansökan om sådant tillstånd, och dessutom måste det naturligtvis bli förenat med någon kontant utgift och följden av dessa båda omständigheter blir, att just dessa som allra bäst behövde denna inkomst icke kunna få den. Det synes mig därför vara tämligen onödigt att besvara länsstyrelserna med sådant arbete, vilket icke har den ringaste betydelse för det mål man därmed vill vinna. Däremot torde man från djurskyddssynpunkt med vida större fog kunna

ifrågasätta, om icke den vanliga jakten hållre borde göras beroende av myndigheternas tillstånd, ty det är väl obestriddigt, att just på detta område det mesta djurplågeriet förekommer och detta utan att, så vitt jag vet, någonsin bliva föremål för Kungl. Maj:ts eller riksdagens uppmärksamhet. Det onödiga djurplågeri, som kan förekomma vid saxfångst, kan med de lagar vi redan hava, beivras enligt den i propositionen omnämnda 18 kap. 16 § strafflagen och torde det vara lämpligare att våra landsfiskaler övervakade, att dessa lagar efterlevas än att söka utforska vem som lämpligen bör beredas rätt till djurfångst med sax.

Vidare anser Kungl. Maj:t, att förbudet att med sax fånga mård, grävling, iller, hermelin, vessla och vildkanin bör enligt de sakkunnigas mening kvarstå. Jag kan ej förstå varför hermelin och vessla icke skola få fångas med sax, då de saxar, som därvid användas väl alltid äro dödande och alltså djurplågeriet mindre än för något annat djur och dessutom är det väl nästan det enda sätt på vilket dessa djur kunna dödas utan att pälsverket blir förstört. Med anledning av vad jag sålunda anfört, tillåter jag mig föreslå,

att riksdagen uttalar sig för sådan ändring i Kungl. Maj:ts förslag,

att länsstyrelsernas tillstånd icke erfordras för rätt att fånga djur med sax, samt att även hermelin och vessla upptagas bland de för saxfångst tillåtna djur.

Stockholm den 1 mars 1920.

Christian Ericson.